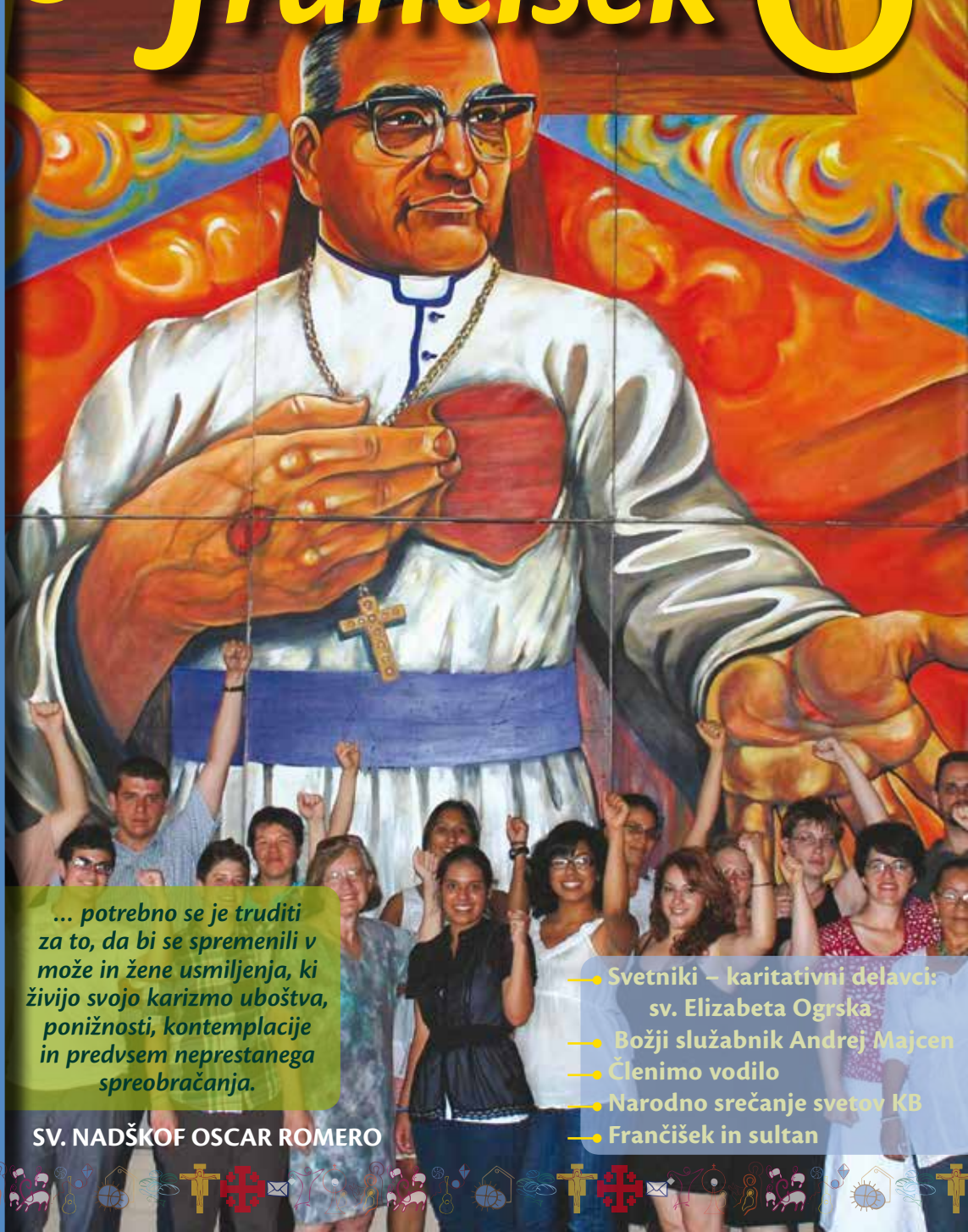

brat *frančišek* 6

*... potrebno se je truditi
za to, da bi se spremenili v
može in žene usmiljenja, ki
živijo svojo karizmo uboštva,
ponižnosti, kontemplacije
in predvsem neprestanega
spreobračanja.*

SV. NADŠKOF OSCAR ROMERO

- Svetniki – karitativni delavci:
sv. Elizabeta Ogrska
- Božji služabnik Andrej Majcen
- Členimo vodilo
- Narodno srečanje svetov KB
- Frančišek in sultan

Urednikova beseda

4 Frančiškova duhovnost

Razmišljanje ob prazniku svete Elizabete Ogrske

6 Naša evangelizacija

Brez svetništva nisem nič
Nadškof Oscar Romero

12 Členimo Vodilo

Člen 5

13 Frančiškov svetni red

Narodno srečanje svetov krajevnih bratstev
Ker sem sestra OFS, imam veliko sester
in bratov
Mati Marjeta, mati Janeza Boska

23 Iz naših družin

+ br. Branko Stopar, KB Vipavski Križ
Jezikovna šola ljubezni

26 Iz Frančiškovih logov (revij)

Frančiškov prijatelj
Med nami

27 Mladi Frančišku

Romanje študentov

28 Pravičnost in mir

Frančišek in Sultan

29 Korenine in sadovi

Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (49-50)

34 Sveta dežela

Kršćansko mesto Karakoš/Bahdida
Novoletna Sveta dežela 2019
Romanje v Pariz in pet francoskih svetnikov
Advent v Beljaku in Celovcu z vlakom

46 Razvedrilo

Vezenje
Nagradna izpolnjevankeBrat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.Revija izhaja šestkrat letno.
Spletni arhiv: www.ofm.si/zbvf/revija_BF

Izdajatelj:

Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbvf/

Za založbo:

Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto: revija.bf@fsr.si
Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Fani Pečar OFS (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:

Aleš Porenta

Fotografije:

Na naslovnici nadškof Oscar Romero,
Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:

Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.200

Naslov uredništva:

Ul. škofa Maksimilijana Držičnika 7, SI-2000 Maribor
tel.: 02-22-85-113
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:

Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana

TRR SI56 0430 2000 3307 102, NOVA KBM d.d.;

sklic na 00 700-19.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

I ndijansko poletje se je čez praznike na hitro umaknilo in deželo prepustilo hladnejšim vetrovom in jesenskemu dežju. Spet smo segli po toplejših oblačilih in obu-tvi ter se ozirali v nebo z vprašujočimi pogledi glede morebitnega snega.

Mesec november ni namenjen samo molitvi za umrle, ampak v sebi skriva tudi teden zaporov in teden Karitas, v čemer prepoznamo elemente telesnih in duhovnih del usmiljenja. V tokratni številki revije Brat Frančišek, se bomo srečali s svetniki, ki so označeni kot karitativni delavci.

Zavetnica OFS je sv. Elizabeta Ogrska, ki je znana tudi po svoji karitativni razsežnosti. O njej je razmišljala Doroteja Emeršič OFS.

Poleg sv. Vincencija Pavelskega je sozavetnik Karitas tudi novejši svetnik sv. nadškof Oscar Romero, ki je sicer umrl mučeniške smrti. Več o njem in o božjem služabniku Andreju Majcnu najdete v rubriki Naša evangelizacija.

Nova rubrika v reviji je Členimo Vodilo, kjer je na kratko razložen določen člen Vodila. Za razlage skrbi Mojca Špende OFS, tokrat pa je predstavljen 5. člen.

Rubrika OFS nam prinaša utrinke z Narodnega srečanja svetov krajevnih bratstev OFS, ki je potekalo pri sv. Petru v Ljubljani. ne spreglejte tudi pogovora z bratsko animatorko Gordano Gašperlin OFS iz Maribora. Med tokratnimi znanimi člani Frančiškovega svetnega reda pa je predstavljena sv. Mati Marjeta, mati sv. Janeza Boska.

V nadaljevanju lahko najdete še nekaj zanimivih prispevkov, med njimi gotovo zapis v rubriki Pravičnost in mir, ki govori o srečanju med Frančiškom in sultanom.

Svetodeželska rubrika zopet prinaša kar nekaj povabil na različna romanja v Sveto deželo in po Evropi.

V Razvedrilo pa najdete navdih za vezenje in tako izurite še kakšno novo spretnost. Seveda vas čaka tudi nagradna izpolnjevanke.

Ob prihajajočih božičnih praznikih pa želim vsem bralkam in bralcem obilo miru in blagoslova!

Vse dobro!
br. Janez Papa

Razmišljanje ob prazniku svete Elizabete Ogrske

Ko prebiramo hvalnico ljubezni sv. Pavla v prvem pismu Korinčanom, strmimo nad tem hvalospevom v prozi. Ko prebiramo življenjepisa sv. Elizabete, brž pomislimo, da je ta svetnica napisala najlepši hvalospev ljubezni s svojim življenjem. Tako za njo kot za Tabito v Jopi, o kateri pišejo apostolska dela, lahko rečemo: »...bila je polna dobrih del in rada je delila miloščino« (Apd 9, 36).

Elizabeta je bila hči ogrsko – hrvaškega kralja Andreja II. Rodila se je leta 1207 na ozemlju današnje Madžarske. Ko ji je bilo komaj 4 leta, so jo zaročili s turingijskim grofom Ludvikom in jo tudi odpeljali na njegov dvor, na grad Wartburg v Turingiji. Tu jo je vzgajala Ludvikova mati, da bi jo oblikovala v vredno družico njenemu sinu. Vendar to delo ni bilo lahko. Kaj hitro je spoznala, da je Elizabeta zelo nenavaden otrok. Raje se je ubadala z razcapanami berači kot se veselila praznovanj. Opažovala je življenje okrog sebe in o njem premišljevala. Niso ji bile vseč pojedine, med katerimi se je zapravljalo za najbolj izbrana jedila in točilo najboljše vino, ona pa je videla, kako težko živijo njihovi podložniki in reveži pod gradom. Že takrat in pozneje vedno bolj je prihajala v razkorak s fevdalnim svetom in miselnostjo, v kateri je živela, v katero pa se ni mogla vživeti in se z njo izenačiti.

Ko je bila Elizabeta stara 14 let, Ludvik pa 20, sta se poročila. Kljub temu, da je bil to drugi čas in so se verjetno poročali prej kot dandanes, sta bila za tak korak vse- kakor zelo mlada in nezrela za zakonsko

življenje. Vendar je bil njun zakon zelo srečen. Vseh šest let je Elizabeta živela z možem v edinosti in ljubezni. Krepila sta se z vero in vsakdanjo molitvijo h Gospodu. Elizabeta je sama dejala: »Če tako zelo ljubim to umrljivo bitje, koliko bolj moram ljubiti Gospoda, ki je nesmrten in gospodar vseh.«

Sladko in ljubezni polno zakonsko življenje je bilo zelo kratko. Leta 1227 je Ludvik šel na križarsko vojno. Elizabeta je takrat nosila pod srcem 3. otroka, hčer Gertrudo, ki jo je rodila dvajset dni po Ludvikovi smrti, ne da bi vedela zanjo. Tri mesece po njegovem odhodu je prišel sel in sporočil novico, da je grof Ludvik na poti v Sveto deželo umrl zaradi kuge. Elizabeta ja takrat odvrnila: »Z njim je zame umrlo tudi vse na tem svetu!«

Ko je postala vdova, se je na njo zgrnil ves pohlep sorodnikov, ki je bil tolikšen, da je morala zapustiti grad in postala je uboga med ubogimi. Otroke je dala v oskrbo sorodnikom. Zdaj je bila sestra ubogih in jim je služila v bolnišnici, ki jo je zgradila takoj potem, ko je dobila svoj del dediščine za pokojnim možem. Vendar je to delala samo dve leti, ker je že 24-letna smela vstopiti v veselje svojega Gospoda. Njene moči so bile izčrpane. To je bil 17. novembra

1231. Samo 4 leta kasneje jo je papež Gregor IX. proglasil za svetnico.

Smisel govorjenja o sveti Elizabeti je za Frančiškove vsekakor v njenih nedvomno frančiškovskih koreninah, ki se kažejo v vseh vidikih njenega življenja. Bila je tudi Frančiškova sodobnica, saj je umrla samo pet let za njim in je tudi že poznala njegove brate in njegovo sporočilo.

Sveta Elizabeta je zavetnica tretjega reda, tako svetnega kot samostanskega in mnogih institutov ter ustanov, ki imajo karizmo pomoči bolnim in onemoglim. To je postala zaradi svojega, v služenju bolnim in nemočnim izgorelega življenja.

Vsa je bila predana Bogu. Združena s svetim Frančiškom v hvalnici sestri smrti, se je Bogu zahvalila in vzkliknila, ko je sprejela v svoje roke kosti mrtvega moža: »Ti veš, kako močno sem ga ljubila, veš tudi, da sva žrtvovala to vrednoto (njegovo življenje) v križarski vojni v Sveti deželi, pa se ne kesam. Če bi ga lahko spet imela ob sebi, bi dala za to ves svet, tudi če bi morala z njim prosjačiti. Ti pa si tudi priča, da ne bi dala za njegovo življenje niti lasu s svoje glave proti Tvoji volji.«

Kaj sporoča sveta Elizabeta nam, po več kot 800 letih? Da se je potrebno truditi za to, da bi se spremenili v može in

žene usmiljenja, ki živijo svojo karizmo uboštva, ponižnosti, kontemplacije in predvsem neprestanega spreobračanja.

Elizabetino življenje v zakonu je trajalo samo 6 let, ki jih je neki angleški pisatelj opisal kot »idilo vroče ljubezni, mističnega žara, skoraj otroške sreče, ki jo redko srečamo v romanih in povestih, še manj pa v resničnem življenju«. Mlada grofica je odkrila globoki smisel zakonskega življenja, ki je v tem, da postavimo Boga na prvo mesto, tako da se zakonska ljubezen hrani s Kristusom in oznanja Kristusa.

Sporočilo njenega življenja je danes zelo aktualno. Živeti zakon v popolnosti, sprejeti otroke iz ljubezni in pogumno, je eden izmed najlepših oblik svetosti in resničnega krščanskega življenja. Kot nas uči sv. Elizabeta, se lahko v krščanskem zakonu ustvari edinstvo med dvema človekoma vzporedno z edinostjo in povezanostjo s Kristusom in Cerkvijo. Krščanski zakon je »pot svetosti« za poročene. Ni druge poti. To pomeni, da poročeni ne smejo imeti svetost za nekaj tujega njihovemu stanju, ampak kot duhovnost, ki izhaja iz tega stanja. Gre za razvijanje popolnega zakonskega življenja, polnega ljubezni in darovanja, v katerem skupna hoja proti Bogu pripelje do skupne molitve (Vodilo 8), do duha uboštva (Vodilo 119) in do čistosti srca (Vodilo 12).

Naše Vodilo in Konstitucije naglašajo pričevanje, ki ga moramo dajati Frančiškovi bratje in sestre, ki živimo v svetu. Naj se v nas porodi želja, da bi postajali orodje miru in se naučili vlivati balzam na rane našega časa in obrisati vsaj kakšno solzo. Njen zgled in priprošnja naj nam osvetlujeta našo pot k Očetu po stopinjah svetega Frančiška.

Doroteja Emeršič OFS

Brez svetništva nisem nič

Andrej Majcen

V letu 2019 v Frančiškovem svetnem redu nadaljujemo s temo, ki smo jo v krajevnih bratstvih obdelovali že lansko leto – svetništvo in slovenski svetniški kandidati. Kateheze so ponovno pripravili v mariborskem pokrajinskem bratstvu in se v celoti (tako letošnje kot lanske) najdejo na spletni strani OFS Slovenije. V vsaki številki Brata Frančiška pa je ponovno objavljena le krajša spodbuda ob enem izmed predstavljenih bodočih (če Bog da) svetnikov. Tokrat je pred nami lik Andreja Majcna.

sem brez Božje postave, ampak sem pod Kristusovo postavo, da bi pridobil tiste brez postave. Slabotnim sem postal slaboten, da bi pridobil slabotne. Vsem sem postal vse, da bi jih nekaj zagotovo rešil.

Odlomek iz Vodila in/ali Konstitucij OFS

S Kristusom pokopani in od mrtvih vstali po krstu, ki jih naredi za žive ude Cerkve in jih po zaobljubi z njo še tesneje povezuje, naj postanejo priče in orodje njenega poslanstva med ljudmi, ko oznanjajo Kristusa z življenjem in besedo (Vodilo OFS, člen 6).

Življenjepis

O življenju božjega služabnika Andreja Majcna je posnet video, ki si ga lahko ogledate na samem srečanju, traja malo več kot pol ure, najdete pa ga na tej povezavi: <https://www.youtube.com/watch?v=LToJVoknEWs>.

Svetopisemski odlomek – 1 Kor 9,16-22

Če namreč oznanjam evangelij, nimam pravice, da bi se ponašal, saj je to zame nujnost. Kajti gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal! Ko bi namreč to delal na lastno pobudo, bi imel plačilo. Če pa tega ne delam na lastno pobudo, mi je bilo zaupano oskrbnništvo. Kaj je torej moje plačilo? To, da zastonj oznanjam evangelij in da pri tem ne izkoriščam svoje pravice, ki mi gre iz evangelija.

Čeprav sem osvobojen vseh, sem vendar postal služabnik vseh, da bi jih čim več pridobil. Judom sem postal kakor Jud, da bi pridobil Jude; tistim, ki so pod postavo, kakor bi bil pod postavo, čeprav sam nisem pod postavo, da bi pridobil tiste, ki so pod postavo. Tistim, ki so brez postave, kakor bi bil sam brez postave, čeprav ni-

je bil po službeni dolžnosti prestavljen oče, potem pa se je odločil za učiteljske v Mariboru. Iz otroških let mu je ostal v lepem spominu kapucin p. Kamil Požar, ki je imel v svoji meniški kuti pravo shrambo jabolk in drugih dobrot. »Pozneje sicer nisem oblekel meniške kute, vendar sem skušal imeti dobro srce za vsakega, posebno za otroke in sirote, vedno srečen, ko sem lahko delil.«

Devetnajstletni učitelj je svojo prvo službo dobil na salezijanski šoli na Radni in že po enem letu je zaprosil za sprejem med sinove don Boska. Leta 1925 je z izpovedjo zaobljub postal salezijanec. Zatem je deset let preživel na Rakovniku v Ljubljani, kjer je študiral bogoslovje, obenem pa je deloval kot vzgojitelj in strokovni učitelj rokodelcev (krojačev, čevljarjev, mizarjev), kjer se je veliko naučil za pozneje, ko je postal misijonar. Po mašniškem posvečenju leta 1933 je še dve leti deloval na Rakovniku, potem pa se mu je odprla pot v misijone.

Misijonski križ je prejel v cerkvi na Rakovniku 15. avgusta 1935. V svojih 44 misijonskih letih je bil graditelj zavodov, strokovnih in tehničnih šol, voditelj

delavnic, organizator dejavnosti, ki so mlade uvajale v življenje poštenih državljanov in dobrih kristjanov. Po zgledu apostola Pavla, velikega misijonarja, ki je hotel biti »vsem vse«, se je tudi on trudil biti Kitajec med Kitajci, Vietnamec med Vietnamci.

Odpotoval je na Kitajsko, kjer je uspešno deloval salezijanec Jožef Kerec, doma iz Prekmurja. Pričakal ga je v Kunmingu, kjer sta vodila novoustanovljeni misijon do leta 1951, ko so bili misijonarji izgnani iz Kitajske. Zatem je leto dni deloval v Makau, od koder je odšel v Vietnam. V Hanoju je dve leti vodil sirotišnico, v kateri je bilo 550 sirot; to je bil začetek salezijanskega dela v Vietnamu. Leta 1954 je bil iz Severnega Vietnama izgnan, po izgonu je dve leti deloval kot ravnatelj velikega zavoda v Hongkongu. Sledilo je dvajset zlatih let njegove misijonske dejavnosti v Južnem Vietnamu (1956–1976). »Tu je bil dejansko vse: inšpektorjev delegat, ravnatelj, prvi magister novincev, ki je vzgajal Vietnince po vietnamsko v don Boskovem duhu.

Ko je leta 1976 moral oditi, je bilo v Vietnamu kar 141 salezijancev, vsi razen enega mlajši od trideset let« (Tone Ciglar). Izgnanec se je za tri leta ustavil na Tajvanu pri legendarnem misijonskem zdravniku dr. Janezu Janežu. Spomladi 1979 se je vrnil v domovino, kjer je kot misijonar »iz zaledja« deloval še dvajset let. Najprej je bil dve leti v Želimljem, kjer je bil spovednik in misijonski animator, potem pa se je preselil na Rakovnik, kjer je opravljal isto poslanstvo. Po zlati maši leta 1983 se je načrtno posvečal duhovnemu zorenju, kar priča petnajst popisanih zvezkov (Osebna duhovnost, Premišljevanja, Duhovni dnevniki). Proti koncu svojega življenja je zapisal:

Duhovna dediščina svetnika in aplikacija za sodobni čas

Andrej Majcen ostaja zgled v svoji zavzetosti pri svojem delu, pripravljenosti za učenje, iskanju vedno novih poti za oznanjevanje, spoštovanju vsakega človeka in zaupanju v Božjo previdnost in Marijino materinsko varstvo. Morda ne bomo vsi (oziroma gotovo ne bomo vsi) odšli v misijone, kljub temu pa lahko te vrline živimo tam, kjer smo.

Molitev

Neskončno sveti Bog.
Tvoj zvesti služabnik Andrej Majcen, misijonar na Kitajskem in v Vietnamu, goreč salezijanec in duhovnik, je z velikim žarom vsem oznanjal evangelij, še posebno ubogi in zapuščeni mladini.

Na goro svetosti se je vzpenjal z velikodušno dobroto in ljubeznivostjo ter s posredovanjem tvojega usmiljenja v zakramentu svete spovedi.
Prosimo te, poveljaj ga pred nami na čast oltarja.

Pomagaj nam, da ga bomo vneto posnemali in tebe iskreno častili.
Po njegovi priprošnji nas usliši v naših potrebah, ko te prosimo za ... (dodamo namen).

Naj bo tudi naše življenje ena sama hvalnica tebi, ki si slavljen zdaj in vekomaj.

Amen.

Nadškof Oscar Romero

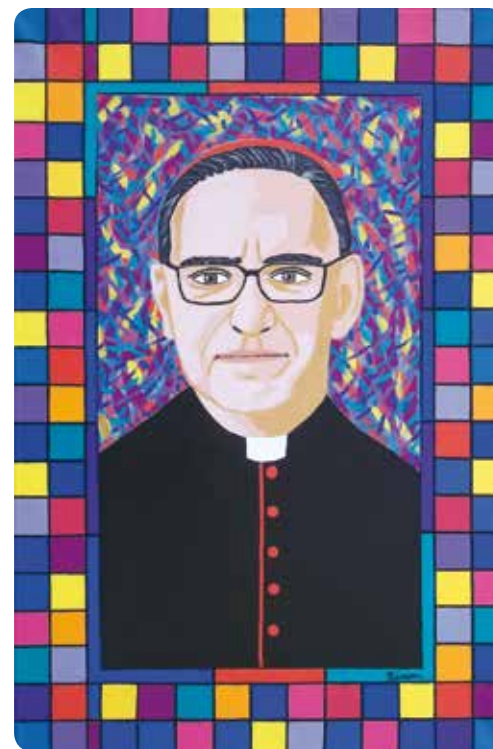
✱ 15. avgusta 1917, Ciudad Barrios;
† 24. marca 1980 San Salvador

Z revnimi na njihovem križevem potu

Kako so ga revni ljudje, za katere je kot dobri pastir v duhu Jezusovih blagrov skrbel, imeli radi, je pokazal njegov pogreb 30. marca 1980, na cvetno nedeljo, v San Salvadoru. V mesto je privrela ogromna množica - nad 250.000 ljudi z vseh koncev države in tudi od drugod, kajti umorjeni nadškof Romero je bil kot neustrašen borec za socialno pravičnost znan po vsem svetu. Pokopali so ga v mestni stolnici in ljudje so začeli brž romati na

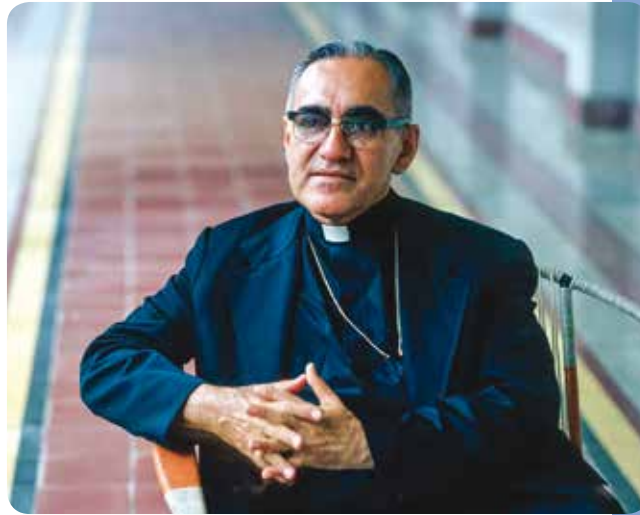

njegov grob. Zanje je »santo Romero«, čeprav je cerkveni postopek za njegovo razglasitev za blaženega šele na prvi stopnji: leta 1997 se je začel škofijski postopek in papež Janez Pavel II. je zanj dovolil naziv »božji služabnik«. Nadškof Romero se je s tem papežem srečal med njegovim prvim apostolskim potovanjem v Mehiko, ko je 28. januarja 1979 odprl tretje splošno zasedanje škofovske konference Srednje in Južne Amerike v mestu Puebla. Škofom je jasno povedal, da se »teologija osvoboditve«, ki iz Kristusa dela socialnega reformatorja in revolucionarja, zamolčuje ali celo taji pa njegovo božanstvo in odrešitveno poslanstvo, ne sklada z evangelijem. Nekateri so tožili nadškofa Romera, da se spogleduje s »teologijo osvoboditve«. Romero je to odločno zanimal. »Stična točka z levičarskimi skupinami je korist ljudstva, za katero se borimo. Zavračam pa njihov nerazumen način, da bi te cilje dosegli z nasiljem, z orožjem.« Papež Janez Pavel II. ga je smatral za mučenca. Ko je dva-

krat - leta 1983 in 1996 - obiskal El Salvador, je obakrat zahteval, naj v uradni program vključijo tudi obisk groba nadškofa Romera v stolnici glavnega mesta, čeprav nekaterim to ni bilo po volji; ti krogi zdaj tudi zavirajo postopek razglasitve Romera za blaženega. V veliki meri je ta zastoj tudi posledica menjave na papeškem sedežu. Znano je, da so bile zadeve blaženih in svetnikov Janeza Pavlu II. zelo pri srcu.

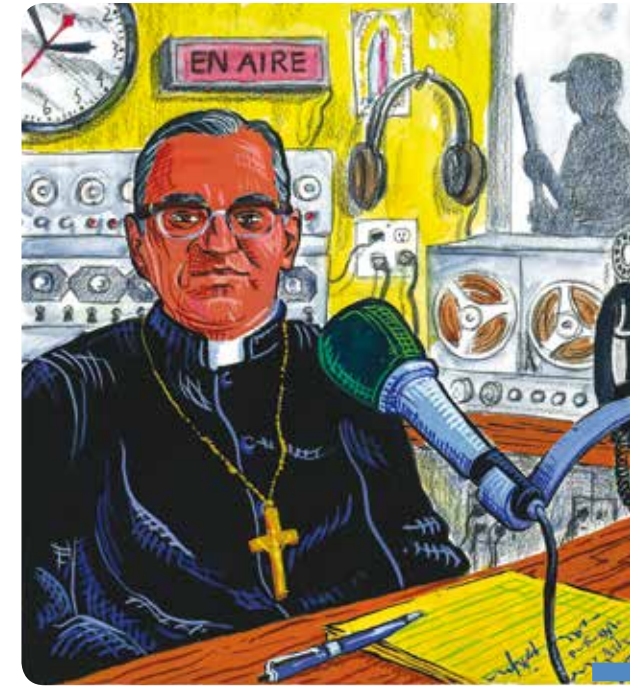
Oscar Arnulfo Romero y Galdamez je izšel iz revne družine, zato je tudi on »kakor Kristus, svoje

življenje povezal s službo najbolj ubogim in tistim, ki jih je družba potisnila na rob«, kot ga je označil papež. Ko sta se približno mesec dni pred Romerovo smrtjo srečala v Rimu, je papež potrdil njegovo usmeritev. »Dejal mi je, da sta obramba socialne pravičnosti in prednostna ljubezen do ubogih izhodišni točki za delovanje Cerkve.« Rodil se je 15. avgusta 1917 v kraju Ciudad Barrios na jugu države. Oče, ki je bil v poštni službi, ga je dvanajstletnega dal učit za mizarja, za kar je bil kar nadarjen, še bolj pa ga je mikalo učenje. Po posredovanju dobrotnikov so se mu izpolnile želje številnih revnih dečkov pobožnih družin: leta 1930 je bil sprejet v semenišče pri klaretincih v mestu San Miguel, kjer je ostal sedem let. Od tam je odšel v jezuitsko bogoslovje v San Salvadoru. Kot odličnega študenta ga je škof poslal na filozofske in teološke študije na papeško univerzo Gregoriano v Rimu. Po končanih študijih je bil 4. aprila 1942 posvečen v duhovnika.

Kmalu zatem se je vrnil v domačo škofijo San Miguel, kjer je dvajset let

opravljal različne cerkvene službe. Leta 1966 je postal ravnatelj medškofijskega bogoslovja v San Salvadoru in tajnik škofovske konference El Salvadora. Leta 1970 je postal pomožni škof nadškofije San Salvador, pet let kasneje mu je bilo zaupano vodstvo škofije Santiago de Maria, 23. februarja 1977 pa se je vrnil v San Salvador kot nadškof in metropolit. Po vzgoji in po značaju je bil precej umirjen, v levičarskih krogih je veljal za »konzervativnega« in spričo tega so ga samopašni oblastniki z veseljem sprejeli, upajoč, da jih ne bo »vznemirjal« z zavzemanjem za uboge in zatirane. Kmalu se je zgodilo prav to. Nekaj tednov po nastopu službe nadškofa je pod streli »varnostne službe« (od vlade najetih morilcev) padel jezuit p. Rutilio Grande, njegov najboljši prijatelj, ki je spodbujal brezpravne »campesinose«, naj se združujejo v boju zoper nasilne oblastnike. »Ko sem gledal mrtvega prijatelja, ležečega tam na tleh, sem pomislil: 'Če so ubili njega zaradi tega, kar je delal,

potem moram tudi jaz hoditi po isti poti'.« In odtlej je neustrašeno obsojal socialne krivice, mučenja in uboje. Za ceno lastnega življenja.

Za blaženega je bil razglašen 23. maja 2015, za svetnika pa ga je papež Francišek razglasil 14. oktobra 2018. Njegov god obhajamo 24. marca. Sicer je škof in mučenec, vendar je poleg sv. Vincencija Pavelskega je sozaveznik Karitasa.

Vir:

<https://revija.ognjisce.si/revija-ognjisce/67-pricevanje/2173-nadskof-oscar-romero>

Člen 5

24. junija 1978 je papež Pavel VI. potrdil novo Vodilo OFS in v letu 2018 smo praznovali 40-letnico tega dogodka. Eden od rezultatov je tudi nova rubrika v Bratu Frančišku (in na spletni strani OFS) Členimo Vodilo, kjer je na kratko razložen določen člen Vodila. Za razlage skrbi s. Mojca Špende.

Člen 5

Prvi del petega člena pravi takole: »Frančiskovi bratje in sestre v svetu naj torej iščejo živo in dejavno Kristusovo osebo v bratih in sestrah, v Svetem pismu, v Cerkvi in v bogoslužnih opravilih.«

Kristus je pot, ki jo moramo prehoditi, resnica, v katero moramo verovati, življenje, ki nam ga daje v izobilju. Istočasno mora biti Kristus 'središče' in 'navdihovalec' našega življenja. Ampak kako, kje iskati in prepoznati Kristusa?

v Svetem pismu

Najdemo ga že v Stari zavezi preko prerokov, v Novi zavezi pa Kristusa srečamo kot sina Boga, ki postane viden in vstopi v človeško zgodovino kot človek.

v Cerkvi

Kristus jo je hotel in ustanovil. Rodila se je iz krvi in vode, ki sta pritekli iz njegove prebodene strani ter iz besed, ki jih je Kristus izrekel Mariji in Janezu na križu: »Žena, glej tvoj sin. Sin glej tvoja mati.« Frančišek je čutil, da je otrok – sin te skupnosti verujočih, sam jo je imenoval 'naša mati cerkev' in brez njenega dovoljenja ni ničesar storil. OFS se v tem ne sme oddaljiti od sv. Frančiška.

v bogoslužnih opravilih

Največje in najbolj vzvišeno bogoslužno opravilo je daritev svete maše. Zakrament svete evharistije nam daje Jezusovo telo in kri. Frančišek je imel veliko ljubezen do tega zakramenta in sprejemal ga je z veliko spoštljivostjo in vero. Če hočemo torej, sestre in bratje, napredovati v veri, potem moramo Kristusa iskati v sveti evharistiji.

v bratih in sestrah

Vemo, da moramo iskati in videti Jezusa v ubogih, obrobni, trpečnih, nemočnih, majhnih, toda treba ga je videti, z vso ljubeznijo, ki jo premore naše srce, tudi v tistih, ki nam povzročajo krivico, ki ubijajo svoje bližnje brez usmiljenja, ...

Kar pogumno, korak za korakom. V Bogu in z Bogom ni nič nemogoče. Začnimo počasi, odprimo Sveto pismo in pogledjmo, kaj nam Bog govori po Mateju v 25. poglavju, vrstici 35–36.

Narodno srečanje svetov krajevnih bratstev

V soboto, 29. septembra 2019, smo se bratje in sestre iz vse Slovenije, ki nam je v svetih krajevnih bratstev zaupana služba, zbrali pri bratih minoritih pri Sv. Petru v Ljubljani.

Darovi za revijo Brat Frančišek

julij 2018 - oktober 2019

- 10€ Janežic Ivanka, Paurević Mara, Jozica Habjanic
- 15€ Zupnija Retece, Radovanović Karmela
- 20€ Danica Sebanč, Marija Pavlič, Žnidaršič Alojz, Rupnik Irena, Marija Kokalj, Gasper Blazic, Irma Vidmar, Stiene Marija, Repinc Marija, Hozjan Ema
- 30€ Abanka d.d.
- 40€ Sv. Ana Koper, Irma Vidmar

Skupaj = 370 €

Bog povrni!

Najprej smo veselo poklepetali in se veselili drug drugega ob kavici, čaju in sladkih dobrotah. Bogu hvala za takšne dogodke, saj se ob srečanju z brati in sestrami zelo obogatimo ter tako raste naša povezanost na Frančiškovi poti.

V dvorani nas je najprej pozdravil p. Slavko Stermšek OFMConv in nas blagoslovil z relikvijami sv. Maksimiljana Kolbeja. Po uvodnih besedah br. Mirka Potočnika OFS, organizatorja tega srečanja, je p. Slavko začel predavanje

z naslovom **Pomen trajne vzgoje za člane svetov OFS**. Vzgoja zajema čas uvajanja, zaobljube in življenje, ki ga uravnavamo po Vodilu. Ko pridemo v bratstvo, se začne vzgoja, ki raste celo življenje. Sveti Duh je glavni vzgojitelj. On vodi kandidata in vsi mi v bratstvu spremljamo novo zaobljubljene z ljubeznijo in posebno pozornostjo. Vsak pa si mora prizadevati za lastno rast. Potrebna je vztrajnost. Ko pridejo preizkušnje, je pomembno, da vztrajamo in ne odnehamo.

Vsako življenjsko obdobje prinese nove naloge in poslanstva. P. Slavko je zaključil s Frančiškovimi besedami: »Bratje, začnimo služiti Bogu, saj do sedaj nismo naredili še nič koristnega!«

Po kratkem odmoru nas je Dorica Emeršič OFS popeljala po Caminu, 800 km dolgi Jakobovi poti, ki jo je prehodila v letošnji pomladi. Njeno razmišljanje z naslovom **Frančiškovi smo vedno na**

poti nas je utrdilo v prepričanju, da tudi naša pot v OFS ni nikoli končana, da smo tudi mi vedno na poti. Ob Psalmu 139 in prelepih fotografijah nas je sestra Dorica povabila na pot. Ko odideš od doma, puščiš domače, odnose, premoženje, ... To je tveganje. Odideš od vseh udobnosti in ne veš, kaj te čaka na poti. Kmalu spoznaš, da na poti zelo malo potrebuješ. Opisala je zelo lepa srečanja z drugimi romarji, saj na poti ne moreš biti neodziven in ravnodušen do drugih. V prostorih za spanje so vsi obzirni drug do drugega, tam je tišina in se šepeta. Nekateri pridejo, nekateri odidejo. Tako je tudi v življenju. Ko greš na pot, moraš vedno imeti pred seboj cilj. Kmalu spoznaš, da ni vse odvisno od tebe in to te naredi ponižnega. Pot te uči tudi reda: vsak dan moraš poskrbeti za utrujene noge, za higieno, za hrano ...

Ta spoznanja lahko prenesemo tudi na pot, po kateri hodimo Frančiškovi:

Najprej spoznavаш življenje sv. Frančiška, red, način življenja ..., potem sledijo zaobljube, ko smo polni poleta in navdušenja, kasneje sledijo tudi ovire, pomisleki ... To je skušnjava.

Odšli smo od doma. Poročeni to naredijo konkretno, mi smo morda pustili kakšno razvado, slabo navado ...

Včasih si žalosten, osamljen, a moraš naprej. Potrebna je vztrajnost.

Na poti te čaka veliko presenečenj. A v resnici nikoli nisi sam. Velikokrat so ti podarjena nepričakovana srečanja, ki so čudovita in bogata. Nam, Frančiškovicim, so podarjeni bratje in sestre, ki so neprecenljiv dar Božje ljubezni.

Po skupnem kosilu, ki je bilo okusno in pripravljeno z ljubeznijo, smo se razdelili v skupine, kjer smo delili izkušnje in se opogumljali v služenju bratom in sestram v službah. Prosili smo voditelje skupin, da so na kratko povzeli delo:

Jože Kozel, podpredsednik NS

Naša skupina predsednikov in podpredsednikov je bila zelo pisana. Najprej smo se predstavili drug drugemu in si

povedali, s kakšnimi težavami se srečujemo pri svojem delu. Govorili smo o dostopnosti gradiv in si podelili primere dobre prakse. Vidim, da je v vseh bratstvih težava, da ni veliko mladih. Mogoče je težava v tem, da mladih niti ne znamo pridobiti. Namen današnje delavnice je tudi opogumiti sestre in brate, da pristopijo k mladim in vzpostavijo stik z njimi. Vsekakor moramo delati na odnosih.

Metod Trajbarič OFS, tajnik v NS

Službo tajnika opravljam prvič, zato sem bil tokrat res v vlogi poslušalca. Dobro je, da imamo tajnike, ki nas spominjajo, kaj smo delali na zadnjem

srečanju, hkrati pa tudi pišejo neke vrste kroniko za zanamce, da si bodo lahko še čez leta predstavljali, kako živimo OFS danes. Veliko pa jih trosi veselje svojim sestram in bratom, ko jih za god ali rojstni dan presenetijo z voščilnico bratstva.

Slavko Žižek OFS, blagajnik v NS

Blagajniki smo na sobotni delavnici tokrat poslovali malo drugače kot običajno. Iz bratskih denarnic smo na skupno delovno mizo nasuli naše pretekle delovne izkušnje, nekatere probleme, že preverjene dobre prakse, predloge na bolje, nekaj strahov in veliko poguma ter s skupnimi močmi nasuto presejali in prebrali. Ostalo nam je veliko dobrega. To smo si kot »sladko breme« naložili na ramena in kot popotnico odnesli vsak v svoje bratstvo. Ker je tovor zagotovo opremljen z žigom Božjega blagoslova, smo se z nasmehom odpravili novim nalogam bratskega služenja naproti.

Mirko Potočnik OFS, odgovoren za vzgojo v NS

Kot smo že v današnjem pričevanju sestre Dorice slišali, je pot tista prispodoba, ki najlepše opiše naše delovanje v raznih službah na vseh ravneh. Torej je

naše življenje po evangeliju potovanje! V naši delavnici smo ugotovili, da je služba odgovornega za vzgojo izjemno zahtevna. Neprenehoma se sprašujemo, ali smo lahko mi tisti vodniki, ki bi z zgledom vzgajali. Nismo bili ravno prepričani, se pa tega zavedamo. Tako smo v skupini iskali poti in razmišljali, kako bi čim bolje opravljali to službo.

Mojca Špende OFS, odgovorna za Frančiškove otroke in mladino (FO in FRAMA) v NS

Najprej sem povedala, kako sem se sama spopadala s to službo, hkrati pa sem želela slišati, kako se one (bile so same sestre!) lotevajo te službe. Ogromno sem dobila na tej delavnici! Bile smo zelo raznolika skupina: od mene, ki sem bila najmlajša, pa do sestre, ki jih gotovo šteje devetdeset! In s kakšnim žarom se je ta sestra igrala uvodno igrico! Taki morajo biti bratski animatorji, duhovno mladi, kot piše v nekem navodilu, in živi! To so tudi sestre pokazale, vsaka od njih na svoj način.

Bogato srečanje smo zaključili v cerkvi z litanijami svetnikov Frančiškovih redov. Opogumljeni in polni novih spodbud smo se vrnili v svoja bratstva.

Ružica Baričević OFS
Mateja Trajbarič OFS

FRANČIŠEK – MOLIVEC, KI JE POSTAJAL MOLITEV

Duhovne vaje za sestre in brate OFS in vse, ki jim je sveti Frančišek blizu

Datumi: 22. – 24. november 2019 (začetek v petek ob 18.00, zaključek v nedeljo po kosilu)

Kraj: Dom duhovnosti, Kančevci, Kančevci 38, 9206 Križevci.

Prijave do 20. novembra 2019 na Dom duhovnosti Kančevci,

e-naslov: dom.duhovnosti.kancevci@rkc.si ali na gsm. 041/840-897.

Duhovne vaje vodi br. Primož Kováč OFM Cam

Ker sem sestra OFS, imam veliko sester in bratov

Gordana Gašperin – intervju

Na enem od duhovnih kapituljev, ki smo ga v OFS praznovali v letu svetega Ludvika, je bilo sklenjeno, da poskusimo narediti dramsko igro o njem. In ko smo iskali človeka, ki bi sprejel glavno vlogo najprej pri oblikovanju besedila, nato pa igralcev, njihovih vaj in uresničenja predstave, nas je kar nekaj pomislilo na s. Gordano Gašperin. In ta je izziv sprejela. V spominu mi ostaja kot ljubeča mama, ki je mirno in potrpežljivo prenašala otroško in mladostno igrivost in nam na koncu pomagala postaviti na oder predstavo. Nič čudnega, da je v krajevnem bratstvu OFS pri Sveti Mariji v Mariboru sprejela služenje bratske animatorke. In tule je nekaj besed o njej.

Katere besede navadno uporabiš, ko se moraš predstaviti komu drugemu?

Sem upokojenka. »Ustavila sem konje, uzde dala v roke Gospodu, sama pa se z drugimi ovčami pasem na rodovitnem travniku in vem, kdo je moj pastir.«

Doma skrbim za ostarelo mamo, ki šteje že 96 pomladi in je še pri močeh. Tudi sin je doma in čaka na zaposlitev.

Kakšno je bilo tvoje otroštvo in mladost? Kakšna je bila družina, v kateri si odrasla?

Oče in mati sta zbolela za tuberkulozo. Zdravila sta se na Golniku in se tam spoznala. Mati je prišla na zdravljenje iz Vojvodine. Svetovali so ji, naj ostane

v Sloveniji, ker je tu čist zrak. Poročila sta se in živela skupaj z očetovimi brati, sestrami in babico v Mariboru.

V otroštvu smo živeli v okolici mariborskega parka. Po vojni so velika, lastniška stanovanja razdelili na več enot. Mi smo živeli v takem stanovanju in uporabljali dve sobi. Vodo smo imeli v kleti in jo shranjevali na verandi. Kot vsi takrat smo živeli skromno.

Pozimi sem se drsala na zaledenelih ribnikih, poleti pa raziskovala Piramido, hrib s kapelico.

V mladosti sem trenirala košarko in bila navijačica kluba Maribor 66, ki je bil takrat v prvi ligi.

Kako to, da te je tvoja življenjska pot zanesla v svet gledališča in kaj lahko rečeš o njem?

Čisto slučajno sem v času študija spoznala Jasno Kunstek, ki je hotela postati režiserka. Zbrali smo se v amatersko gledališko skupino Oder PA in dramatizirali romsko poezijo, kjer sem tudi igrala, Ionescove Stole, kjer sem delala scenografijo in kostumografijo ...

Te predstave je videl Tomaž Pandur in me povabil v svojo gledališko skupino Tespisov voz. Takrat je obiskoval gimnazijo in na njenem podstrešju smo upodobili Grumove Trudne zastore. Najprej sem bila šepetalka, kasneje pa

kostumografinja. Kostumografsko sem oblikovala njegovi diplomski predstavi, Ibsnovo Heddo Gabler in Müllerjev Splav smrti, v Cankarjevem domu. Ti predstavi je videl Vito Taufer in me povabil k sodelovanju. Tako se je začela moja kostumografska pot.

Seveda je bilo potrebno dobro preštudirati besedilo, narediti kostumografsko dramaturgijo, vedno znova oblikovati kostume, ki so podprli značaj lika in dali prezenco igralcu, jih uskladiti s scenografijo, z njimi ustvariti tenkočutno atmosfero, sodelovati z režiserji pri karakterju predstave. Biti si moral inovativen, svež, uporabiti prave materiale in kroje. Včasih je bilo potrebno like optično stanjšati, povečati, pomanjšati ali podebeliti ali postarati, pomladiti ...

Sodelovati si moral z igralci, da si skril kakšno njihovo hibo, šiviljami, krojači, modistinjami, frizerji in maskerji, naba-
vljati blago, hoditi na vaje ...

Kakšen je tvoj odnos do umetnosti? In kateri njen del te najbolj nagovarja (glasba, gledališče, performansi, film ...)?

V umetnosti vedno iščem dialog z umetnikom. Zanima me njegov odnos do lepega, do Boga, do človeka, do narave, do samega sebe. Seveda me najbolj zanima, če se me avtor s vsebino dotakne, pa naj bo to glasba, gledališče, film ali slika.

Kako je v tvoje življenje stopil sveti Frančišek in s čim te nagovarja?

Pri 39 letih sem zbolela za anevrizmo pri aortni zaklopki. Kašljala sem in imela občutek težkih rok in nog, mislila sem, da imam gripo. Pa ni bilo to. Imela sem odličnega zdravnika diagnostika, ki mi je odkril nekaj na srcu in me hitro poslal na preiskave in na operacijo v Ljubljano. Tam sem morala strogo ležati in sem delala inventuro življenja ter se začela pogovarjati in kregati z Bogom. Neko jutro pred operacijo sem se zbudila z zavedanjem, da Bog je in da je Ljubezen. Vesela sem bila, da če bom umrla, ne bom padla v črno luknjo, ampak bom prišla k Njemu. Operacija je uspela in s to izkušnjo sem pogledala na življenje z druge perspektive. Naučila sem se živeti in uživati ta trenutek, zdaj in tukaj, ne v preteklosti ali prihodnosti, in seveda v Njegovi družbi. Hvaležna sem za to izkušnjo.

Pri frančiškanih sem hodila k verouku, sprejela prvo obhajilo, potem pa nehala hoditi v cerkev. Po operaciji pa sem ponovno obiskovala katehumenat in prejela zakrament svete birmе.

Sv. Frančišek mi je bil vedno simpatičen. S prijateljico sva se odpravili na potovanje po Toskani in obiskali tudi Assisi, Frančiškovo kripto, bili pri maši, hodili po tamkajšnjih uličicah in iskali Frančiškovo duhovno prisotnost.

Tudi danes me Frančišek nagovarja s svojo ljubeznijo, iskrenostjo, zvestobo, uboštvom. Mislim, da je bil prekravljn z Jezusovo krvjo, da je dobil njegovo infuzijo ljubezni. Bil je tako povezan z njim, da je dihal njegov izdih. Kakor je Adamu vdihnil življenje Bog, tako je sv. Frančišku Jezus vdihnil polnost življenja v ljubezni.

Kako dolgo je v tebi zorela odločitev, da vstopiš v Frančiškov svetni

red? Koliko časa si že v njem in kaj se ti zdi največja prednost tega, da si sestra OFS?

Ker sem na novo odkrivala krščanstvo, sem najprej obiskovala predavanja na Teološki fakulteti. Kasneje sem se pridružila biblični skupini s. dr. Snežne Večko in dr. Milana Matjaža, šele kasneje sem od br. Mirana Špeliča izvedela za Frančiškov svetni red in se mu pridružila. V bratstvu sem v njem že več kot 10 let.

Največja prednost, da sem sestra OFS, pa je v tem, da imam veliko sester in bratov, kar sem si vedno želela, ker sem edinka. Z nekaterimi se izjemno razumem, ker so iskreni, skromni, ljubeči, polni toplote, srčnosti in veliki molilci.

Tvoja sedanja služba v krajevnem bratstvu Sv. Marija Maribor je bratska animatorka. Na kaj si pomislila, ko si jo sprejela?

Seveda sem najprej pomislila na Božjo pomoč. Naše bratstvo je starejše. Sestre so raje v ozadju in molijo, kot da bi se izpostavile, tako da na njihovo pomoč ne morem računati. Imam pa načrt kako sodelovati z mladimi in potrebujem Božjo pomoč.

Kako sama gledaš na Frančiškovo mladino in na mlade na sploh?

Na mlade gledam z optimizmom. A žal mi je, da mnogi odhajajo v tujino, ker se doma ne morejo zaposliti.

Se ti zdi, da je življenje mladih danes zelo drugačno od tiste mladosti, ki si jo živela sama? Kako? Kje pa so podobne stvari?

V mladosti iščeš svojo pot, svojo identiteto. Želiš, da te svet opazi, da ti da možnost, da uresničiš svoje sanje, in da te sprejme takšnega, kot si.

Seveda je svet danes bolj krut kot nekoč. Težje najdeš samega sebe, ker je preveč pritiska, več je hlastanja po materialnih dobrinah. Mi smo živeli v skromnih časih in bili bolj povezani med seboj, ni bilo toliko materialnih razlik. Imeli smo le osnovne stvari in zato smo bili bolj domiselni in ustvarjalni pri druženju.

Kje sama vidiš stične točke med mladimi in OFS?

Stične točke vidim v ljubezni do sv. Frančiška in v prijateljstvu med brati in sestrami v Frančiškovih družinah.

Kaj se ti zdi največja naloga nekoga, ki sprejme službo bratskega animatorja?

Največja naloga bratskega animatorja je, da mlade animira, da nadaljujejo svoje življenje v Frančiškovem bratstvu, tudi ko odrastejo.

Kaj pa v prihodnje – kakšni so tvoji načrti za gradnjo odnosov med mladimi in sestrami ter brati OFS?

V načrtu imam, da bi pred božičem skupaj postavili odlomek iz evangelija Lk 2,8-21, ko pridejo pastirji k Detetu.

Kaj pa tvoji osebni načrti? Kaj še želiš doseči, videti, spoznati, doživeti?

Želim se naučiti budnosti, da bi imela oči odprte za Boga. On me dobro pozna. Ve za moje ljubezni in muke. Njegov načrt zame je veliko boljši od mojega, zato naj načrtuje zame.

Lani me je presenetil, ko sem ga prosila, da bi šla na morje. Pa mi je javila prijateljica, da gre za mesec dni na Cres v hišo svoje nečakinje, in me vprašala, ali grem z njo. Seveda sem takoj z veseljem in hvaležnostjo pripravila prtljago in odpotovala. Tako me zna Gospod presenetiti.

In še misel na koncu ...

Bodimo svobodni v Jezusovi ljubezni.

Pogovarjala se je Fani Pečar

Znani člani Frančiškovega svetnega reda

Mati Marjeta, mati Janeza Boska

Marjeta Occhiena se je rodila 1. aprila 1788 v vasi Caprioglio (Asti) in bila še isti dan krščena. Zakonca Occhiena sta imela devet otrok, kar šest od njih pa jih je umrlo že v nežni dobi. Marjeta se ni nameravala poročiti, hotela je ostati z očetom in materjo, da bo zanj skrbela v njuni starosti. Ko ji je bilo 24 let, pa se je pri njih oglasil 27-letni vdovec Franc Bosko, ki je imel pri sebi napol hromo mater in triletnega sina Antona, ter očeta vprašal, ali bi se lahko poročil z njegovo hčerjo Marjeto. Ko sta se z mamo pogovorila, je oče Marjeti predlagal: »Če se ti strinjaš, se tudi midva. Franc je zgleden kristjan in dober delavec. S poroko boš dobila tudi otroka in boš tako ne samo žena, ampak tudi mati. 174 Poročila sta se 6. avgusta 1812, naslednje leto se jima je rodil sin Jožef, 16. avgusta 1815 pa je še Janez, ki ga je vzgojila za svetnika. Zakonska sreča je trajal manj kot pet let, kajti že maja 1817 je mož Franc umrl za pljučnico. Mati Marjeta je imela vse tri otroke enako rada, vendar ji je ljubosumni in vzkipljivi Anton povzročal veliko skrbi in žalosti.

Leta 1824 ji je devetletni Janez pripovedoval svoje sanje, ki so napovedovale njegovo prihodnost. Mati Marjeta je v njih videla napoved, da bo Janez postal duhovnik. Zato se je v vseh močmi trudila, da je Janezu omogočila šolanje in pot do oltarja. Ko ga je prvič videla v talarju, mu je rekla: »Moj Janez, oblekel si duhovniško obleko in zato čutim vse

tisto zadovoljstvo, ki ga lahko čuti mati zaradi uspeha svojega sina. Toda zapomni si, da tvojemu stanu ne daje časti obleka, ampak spolnjevanje kreposti.« Ko je Janez Bosko v Torinu ustanovil oratorij za uboge in zanemarjene fante, je povabil k sebi mater Marjeto: »Če se ti zdi, da bi bilo to všeč Gospodu, sem pripravljena iti ta trenutek,« mu je odgovorila in v začetku šolskega leta 1846 prišla v Valdocco. Ubogim fantom je postala prava mati: prvega je prenočila v kuhinji, ob njeni smrti jih je bilo v oratoriju že devetdeset. Bila je tudi njihova modra vzgojiteljica, navajala jih je k redu in odgovornosti.

Oktobra 1856 je mati Marjeta zbolela in morala je v posteljo zaradi neprijetnega kašlja. Zdravnik, ki jo je pregledal, je ugotovil pljučnico, ki je v tistih časih za ostarele ljudi pomenila smrt. Mati Marjeta je to vedela, zato je rekla Janezu, naj pošlje po njenega spovednika. Ko je zvečer bedel ob njeni postelji, mu je rekla: »Zbogom, dragi Janez. Pomni, da to življenje pomeni ločitev. Pojdi v svojo sobo in moli zame, ki te pozdravljam zadnjikrat.« 26. novembra 1856 ob treh zjutraj je mati Marjeta umrla.

Postopek razglasitve za svetnico se je začel 7. marca 1995, 23. oktobra 2006 pa jo je papež Benedikt XVI. razglasil za Božjo služabnico.

+ br. Branko Stopar, KB Vipavski Križ

21. 7. 1941 – 3. 9. 2019

Dragi brat Branko!

»Kar živi, mora enkrat umreti,« zmagoslavno kliče gospa Smrt. Branko se je tega zavedal. Njegov odhod v večnost je bil tih in brez besed.

Naše življenje je v Božjih rokah. Njegova volja je bila, da je dragega Branka poklical k sebi v torek, 3. septembra 2019. Njegovo zemeljsko potovanje pa se je začelo pred 78 leti. V soboto, 7. septembra, je zvon v dobrih cerkvi oznanil, da se za vedno poslavljamo od dragega brata Branka. Močno nas je presunila vest o njegovi nenadni smrti. Bil je zelo vesten član in brat OFS KB Vipavski Križ. Udeleževal se je rednih srečanj OFS od leta 1989, odkar je vstopil v noviciat. Zaobljube pa je napravil pred dvema letoma.

Bil je tih, miren, dobrosrčen človek. Redno je zahajal na razna romanja, na srečanja OFS po vsej Sloveniji, na duhovne vaje, na naša mesečna srečanja

je redno prihajal. Vsak prvi petek je šel na Sveto Goro nad Gorico k nočnemu bedenju pred Najsvetejšim in še marsikaj podobnega je doživljal, česar mi niti ne vemo.

Dragi Branko! Sedaj prebivaš vrh višave jasne, kjer ni mraka, kjer ni noči. Tam sonce sreče ti ne ugasne, resnice sonce ne stemni. V ljubezni za vedno boš ostal v naših srcih ti!

Cvetka Kompara OFS

Jezikovna šola ljubezni

Na tistem koncu Mirja, ki meji na Emonsko ulico, zasledi pozoren pešec na zidu vogalne hiše napis Jezikovna šola. Ko prehodi ulico Mirje do naslednjega križišča, na vogalu opazi drugo hišo, na kateri je tabla z napisom Frančiškanke Marijine misijonarke. In kaj ima slednja opraviti s tujimi jeziki? Veliko, sorodnost med hišama je namreč v tem, da se prihajajo Ljubljančani v jezikovno šolo učiti tuje jezike, medtem ko obiskovalci na drugem vogalu ulice kaj kmalu ugotovijo, da sestre tuje jezike vsakodnevno uporabljamo. Sestre namreč živimo v mednarodni skupnosti, zato ni nič presenetljivega, da pri hvalnicah ali večernicah poleg slovenščine zazveni še kakšna pesem ali psalm v angleščini, francoščini, poljščini, hrvaščini ...

V svetu globalizacije zelo cenimo znanje tujih jezikov, vendar misijonarki znanje jezikov še zdaleč ne zadostuje, da bi bila srečna sestra. Tuj jezik se naučiš z nekaj napora, medtem ko se jezika ljubezni učiš vse življenje. Najprej se ga sestre učimo v skupnosti, kjer skupaj molimo, se podpiramo, si pomagamo in se tudi prenašamo v naših slabostih. Pozornost do sestre, ki pride v novo okolje, se sreča z novo kulturo in jezikom, ki ga je treba osvojiti, je za nas sestre FMM,

kot sem že omenila, prvi kraj učenja jezika ljubezni. Je nekaj podobnega kot pozornost mame in očeta do svojega otroka, ki dela prve korake, se uči izgovarjati prve besede, odkriva nov svet okoli sebe. Tako je vsaka sestra, ki pride v skupnost, dar za druge z vsem, kar je, kakor tudi dar v tem, da nas s svojo drugačnostjo in v začetku še odvisnostjo od nas izziva, da rastemo v ljubeči pozornosti do nje. Večkrat to pomeni, da sprejmeš tudi tisto, česar ne razumeš, kar ti je nepoznano ali težko sprejemljivo v kulturi druge. Vendar je veselje, ki izvira iz bogastva naše različnosti, tolikšno, da ga želimo deliti z drugimi. Pravzaprav je prvi vzrok našega veselja Jezus Kristus, zaradi katerega smo se odločile za tak način življenja. Vsakodnevno ga okušamo v evharistiji in v Božji besedi, zremo v adoraciji. A Gospoda srečujemo tudi v ljudeh, s katerimi delamo in se z njimi srečujemo. Tako se jezika ljubezni učimo na poseben način pri našem vsakdanjem sodelovanju z drugimi. Kot misijonarke smo še posebno poslani k tistim, ki Kristusa še ne poznajo, zato nam Gospod na poseben način govori

po njih na RTV Slovenija, pri pastoralni otrok, mladih, družin, odraslih, duševno prizadetih, bolnih ... Prav tako se na naših vratih srečujemo z brezdomci, revnimi upokojenci, ki so poleg kruha veseli tople besede in ljubeče pozornosti. Papež Frančišek nas stalno izziva s svojimi povabili, da naj gremo na obrobja in smo blizu ubogim, tistim, ki so izgubili upanje ali so v hudih stiskah, zato želimo biti blizu vsem, ki jih Gospod pošilja na naše poti.

Vse naše življenje je šola ljubezni. Pravzaprav je vsak kristjan poklican, da

deli darove, ki jih je prejel. Papež je namreč razglasil letošnji mesec oktober za misijonski mesec v vsej vesoljni Cerkvi. A so potem tudi v Sloveniji misijoni se boste morda vprašali? Nekateri bi se verjetno strinjali, drugi ne. Sestre misijonarke smo povsod v misijonih, tudi če smo poslani v svojo lastno deželo. Tudi papež vztrajno ponavlja, da naj vsi krščeni zaživimo svojo misijonsko poklicanost. A ni to izziv tudi za vas, ki prebirate te vrstice, da postanete misijonarji med domačimi, svojimi sodelavci, sosedi ...? Vstopiti v šolo ljubezni in razodevati Njega, ki je Ljubezen, to je naša misijonska poklicanost. Zato vam kličem: »Dobrodošli v šoli ljubezni.«

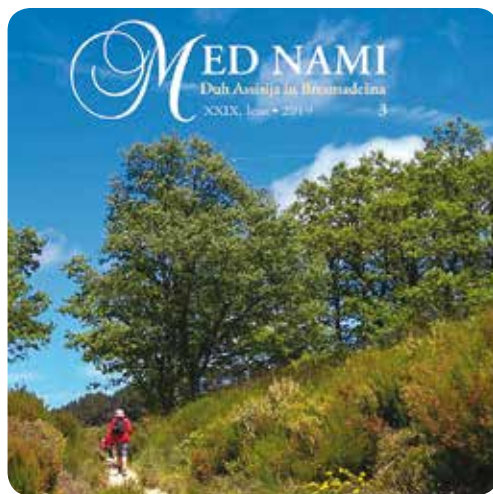
s. Metka Kos FMM

Frančiškov prijatelj

Izid tretje številke Frančiškovega prijatelja v letu nekako sovпада s prvim mesecem novega šolskega leta in zato je letošnja tretja številka revije posvečena prav šoli. V njej tako najdemo zgodovinski pregled ustanavljanja šol – ste vedeli, da so šolanje poznali že v antični Grčiji in Rimu in da je na slovenskih tleh za osnovnošolsko izobraževanje »kriva« Marija Terezija? V člankih se na različne načine predstavljajo razlogi za obiskovanje šole – ob znanju, ki bi ga naj dobili pri posameznih predmetih, so tu tudi socialne veščine in seveda gradnja lastne osebnosti. S. Dorica ob Caminu, ki ga je letos prehodila, razmišlja o vseživljenjskem šolanju, Mateja pa na učenje gleda z vidika učiteljice. V intervjuju je tokrat spregovorila Romana Bezjak, katehistinja in pedagoginja po metodi Montessori. Vmes pa se kot po navadi najde kar nekaj novičk o dogajanju čez poletja. Torej veliko zanimivega branja.

Med nami

V novi številki revije Med nami je zapisano: Vse življenje se bližamo cilju, ki je nebeško kraljestvo. Vanj bomo vstopili, ko bomo taki, kot si nas je zamislil Bog. Takrat bomo najbolj resnični, nabolj verodostojni. Pot je včasih strma, ovinkasta, ravna ... Vedno je treba iti naprej. Četudi te muči vročina, namaka dež ali pretresajo viharji. Včasih si na poti sam, včasih v družbi, ki te podpira, ali pa ovira.; kdaj je razgled lep, navdihujoč, drugič dolgočasen. Potrebno je iti do konca ... Ta številka revije je v obdelavo vzela temo verodostojnost. Preberete lahko o verodostojnosti v Svetem pismu in kako se to živi tudi v zakonu in družini. V Pogovoru lahko spoznate mag. Hedviko Dermol in njeno družino. Kako in zakaj spoštovati Marijo, nam prinaša rubrika Brezmadežna. V rubriki Frančiškov svetni red lahko spoznate tudi več o obljubi in njenem pomenu. Zanimivi so tudi utrinki iz Assisija in s poti po Caminu, kjer je poromala Dorica Emeršič. V rubriki In memoriam pa izvemo o pokojnem p. Milanu Holcu in Nataši Ahčin.

Romanje študentov od 12. do 14. avgusta 2019

Bratje frančiškani so pred velikim šmarnom pripravili krajše peš romanje po poteh Antona Martina Slomška in okolici (40 km), na katero se je podalo dvoje študentk in dva študenta. Skupina je bila res majhna, a je bilo doživetij veliko. Vreme je bilo idealno, pot ne preveč naporna, družbica pa si je z občudovanjem ogledala cerkev na Sladki gori, cerkev sv. Martina, Slomškovo domačijo in cerkev na Tinjskem. Prijetne postelje in dobro hrano so jim ponudili domačini v Ponikvah, Strtenici, po poti pa še veliko prijaznih ljudi, kar je na mlade napravilo še poseben vtis.

Nočni pogovori pa so dokazali, da tudi mladi razmišljajo o Bogu, veri, o težavah sodobnega sveta in da v molitvi

molijo ne samo zase, temveč za vse nas. Pri tem pa jim ni nobena pot pretežka.

Mohor Pleničar

Foto: A. Babič - zgoraj, V. Pevec - spodaj

Frančišek in sultan

Začela se je nova križarska vojna za osvojitev Svete dežele in Frančišek se ni mogel upreti, da tudi sam ne bi sprožil svojega križarskega pohoda. »Kaj če je Sveta dežela v naših srcih in se vsak boj za sveto mesto bije v znotraj naše duše?« Frančišek in njegov spremljevalec Illuminat pred sprejemom pri sultanu Malik al-Kamilu nista premagala le mnogo resničnih nevarnosti, ampak sta morala preplezati tudi goro napačnih dojemanj, nevednosti, klišejev, predsodkov in seveda strahu.

Po prihodu in srečanju s sultanom, kjer je bilo vse povedano s pogledom, je bilo jasno, da ne bo šlo za srečanje, kjer se bodo izmenjale zgolj besede, oba sta namreč prihajala iz različnih svetov. Frančišek je občudoval iskreno pokorščino in pobožnost Saracenov, v katerih so včasih presegali kristjane, pa vendar ali bo sultan lahko dojel večje razodetje Boga? Veličastvo, čast in slava, ob njih pa obstajajo tudi usmiljenje, ponižnost

in širina ljubezni ... Tolikšna, da se nam je Bog pridružil, postal eden izmed nas in se daroval, da bi nas odrešil.

Ali je v človeškem srcu prostor za skrivnost? Pisana beseda se mora zaustaviti, da se lahko začne Živa beseda, tako se zgodi tudi z razumevanjem. Frančišek je trdno verjel, da bo Sveta Trojica vse razkrila. Ponudil je živi plamen Svetega Duha in povabil sultana, naj vstopi v skrivnost. Globoka je bila svetloba v njegovih očeh, ki je prežemala sultanovo dušo. V sultanovem srcu je bilo nekaj, kar je šepetalo, česar ni bilo mogoče zanikati, da resnično iskanje miru in svetosti pogosto presega to, kar so bili mnogi Saraceni in kristjani pripravljeni dati. Dokler se ne bo prenehalo oklepanje mrtve črke in sprejelo živo besedo, bo govorjenje o miru ostalo govorjenje o miru, namesto življenja v miru.

Sultan je Frančiška poslal na pot z največjim spoštovanjem in vztrajal, da bodo on in njegovi bratje vedno imeli dostop do Svete dežele, saj je vedel, da sta oba za trenutek uzrla to, kar je sijalo v njih dušah.

Howard Schroeder OFS

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (49-50)

XLIX.

Kako se je brat Janez z La Verne spreobrn timer in kako ga je Kristus zaupljivo in ljubeznivo obiskoval.

Med drugimi modrimi in svetimi brati in sinovi svetega Frančiška, ki so po Salomonovih besedah očetova slava, je živel naše dni v omenjeni redovni provinci Marke častitljivi in svet brat Janez iz Ferma, ki so ga zato, ker je dalj časa živel na sveti gori La Verni in tam tudi umrl, imenovali brat Janez z La Verne, zakaj bil je mož izrednega življenja in velike svetosti.

Ko je brat Janez še kot deček živel med svetom, je iz vsega srca želel stopiti na pot pokore, ki ohrani čistost telesa in duše. Zato je začel še kot majhen fantič nositi spokorni oprsnik in železen obroč na golem telesu in se močno pokoriti; posebno ko je bil pri kanonikih svetega Petra v Fermu, ki so sijajno živeli, je bežal pred telesnimi ugodnostmi in je mrtvičil svoje telo z zelo strogo zdržnostjo. Ker pa so mu v tem njegovi tovariši hudo nasprotovali, mu jemali spokorni oprsnik in na različne načine ovirali njegovo zdržnost, je sklenil po Božjem navdihnjenju zapustiti svet z njegovimi ljubitelji vred in se v obleki križanega svetega Frančiška darovati vsega v naročje Križanemu. In tako je tudi storil.

Ko je bil tedaj še čisto mlad sprejet v red in izročen v oskrbo magistru novincev, je postal tako duhovno pobožen, da se mu je včasih, ko je slišal magistra govoriti o Bogu, srce topilo kot vosek pri ognju; in pri tako veliki sladkosti se

je razgrel ob Božji ljubezni, da ni mogel več mirno prenašati toliko opojnosti, in je duha pijan tekkel zdaj po vrtu, zdaj po gozdu, zdaj po cerkvi, kamor sta ga pač nosila plamen in sila duha. V poteku časa je ta angelski človek po Božji milosti raste od kreposti do kreposti, postajal je vedno bogatejši z nebeškimi darovi, Božjimi povzdignjenji in zamaknjenji, tako da se je njegov duh včasih dvignil do sijaja kerubov, včasih do žarenja serafov, drugič zopet do radosti blaženih in nekajkrat do ljubeznivih in neizrekljivih objemov Kristusa. Tega ni okušal samo v duhu, marveč je imel tudi očitna zunanja in telesna udobja. Posebno je ob neki priložnosti plamen Božje ljubezni neizmerno vnel njegovo srce in je v njem gorel kar tri leta. V tem času je prejemal čudovita tolažila in Božje obiske in često je bil zamaknjen v Boga; kratko povedano, v tej dobi se je zdel ves vžgan in plameneč od Kristusove ljubezni. To se je zgodilo na sveti gori La Verni.

Ker pa ima Bog posebno skrb za svoje sinove, ko jim podeljuje v različnih časih zdaj tolažbo, zdaj bridkost, zdaj srečo, zdaj nesrečo, kakor pač vidi, da je potrebno, da vztrajajo v ponižnosti ali pa da jim vžge

željo po nebeških rečeh, je bilo Božji do-broti všeč, da je po treh letih bratu Janezu odvzela žar in plamen Božje ljubezni in mu odtegnila vsako duhovno tolažbo.

Tako je brat Janez ostal brez luči in brez Božje ljubezni, ves neutešen, potr in žalosten; bridkosti poln je taval po hosti sem ter tja in klical z besedami, jokom in stokom ljubljenega ženina svoje duše, ki se je bil skril in ga zapustil in brez katerega pričujočnosti njegova duša ni našla ne miru ne pokoja. A nikjer in nikakor ni mogel najti svojega sladkega Jezusa ne srečati onih duhovnih užitkov Kristusove ljubezni, ki jih je bil vajen.

Ta bridkost je trajala veliko dni, med katerimi ni nehal neprestano jokati in vzdihovati in prositi Boga, naj mu v svojem usmiljenju vrne ljubega ženina njegove duše. Naposled, ko je bila po Božjem dopadenju njegova potrpežljivost zadosti preizkušana in je njegovo hrepenenje vzplamtelo, se je zgodilo, da je brat Janez, ko je nekega dne hodil po gozdu ves žalosten in poln bridkosti, truden sedel in se naslonil na bukovo drevo in s solznim obrazom gledal proti nebu.

Tu se naenkrat prikaže Jezus Kristus prav blizu na stezi, odkoder je prišel brat Janez; pa ne spregovori besede. Ko ga brat Janez zagleda in prav dobro razloči, da je Kristus, se hitro zgrudi k njegovim nogam in ga bridko jokaje kar najponižnejše prosi in pravi: "Pomagaj mi, Gospod moj, zakaj brez tebe, moj presladki Odrešenik, tavam v temi in jokam; brez tebe, najpohlevnejše Jagnje, živim v bridkosti in mukah in strahu; brez tebe, Sin najvišjega Boga, sem v zmedi in sramoti; brez tebe sem oropan vsega dobrega in slep, zakaj ti si Jezus Kristus, prava luč duš; brez tebe sem izgubljen in pogubljen, zakaj ti si življenje duš in življenje vseh življenj; brez tebe sem neploden in suh, zakaj ti si studenec vseh darov in vse milosti; brez tebe sem hudo žalosten in potr, zakaj ti si Jezus, naše odrešenje, ljubezen in hrepenenje, poživiljajoči kruh in vino, ki razveseljuje srca angelov in srca vseh svetnikov! Razsvetli me, ljubi Učenik in usmiljeni Pastir, zakaj jaz sem tvoja ovčica, čeprav nevredna."

Ker pa se hrepenenje svetih mož, če ga Bog takoj ne uteši, vname v še večji in zaslužnejši ljubezni, je šel blagoslovljeni

Kristus po stezi mimo njega, ne da bi ga uslišal ali spregovoril kako besedo. Tedaj vstane brat Janez, teče za njim in se mu zopet vrže k nogam in ga s sveto silo zadržuje. Ves solzan ga pobožno prosi, rekoč: "O presladki Jezus Kristus, usmili se me, ubožca, usliši me v popolnosti svojega usmiljenja in v resnici svojega odrešenja, in vrni mi radost svojega obraza in svojega milega pogleda, zakaj zemlja je polna tvojega usmiljenja!"

A Kristus zopet nadaljuje svojo pot, mu nič ne reče in ga ne potolaži: kakor mati, ko si otrok želi prsi in ga pusti, naj gre jokajoč za njo, samo da bi se jih potem še raje oprijel. Tako je brat Janez še z večjo vnemo in hrepenenjem sledil Kristusu.

Ko ga doide, se ljubi Kristus obrne k njemu in ga z veselim in prisrčnim obrazom pogleda. Razprostre svoje presvete in preusmiljene roke in ga sladko

objame. Ob tem brat Janez vidi, kako so iz svetih Zveličarjevih prsi vzžareli čudoviti žarki, ki so razsvetlili ves gozd in tudi njega po duši in po telesu.

Tedaj brat Janez poklekne h Kristu-sovim nogam, ljubi Jezus pa mu dobro-tljivo, kakor nekoč Magdaleni, ponudi nogo v poljub. Brat Janez jo z največjo spoštljivostjo objame in omoči s toliko solzami, da se je v resnici zdel druga Magdalena; in nato pobožno pravi: "Prosim te, Gospod moj, nikar se ne oziraj na moje grehe, temveč po svojem presvetem trpljenju in po prelivanju svoje presvete krvi obudi mojo dušo zopet v milost svoje ljubezni! Saj je tvoja zapoved, da te ljubim iz vsega srca in iz vse duše; te zapovedi pa nihče ne more izpolnjevati brez tvoje pomoči. Pomagaj mi torej, preljubi Sin Božji, da te bom ljubil iz vsega srca in iz vseh svojih moči."

Ko je brat Janez tako prosil pri Kristu-sovih nogah, ga je Jezus uslišal; in zadobil je od njega prvo milost, to je plamen Božje ljubezni, in ves se je čutil potolaženega in obnovljenega. Ko je spoznal, da se je dar Božje milosti vrnil k njemu, se je pričel zahvaljevati ljubemu Kristusu in poljubljati njegove noge. Nato se je dvignil, da bi pogledal Kristusa v obraz in Jezus Kristus mu je stegnil v poljub svoje presvete roke. Brat Janez jih je poljubil, se približal in privil na Jezusove prsi ter ga objel in poljubil; in tudi Kristus ga je objel in poljubil. Pri tem objemanju in poljubljanju je brat Janez začutil tak nebeški vonj, da bi se vse dišave in vonjave tega sveta skupaj zdele v primeri s tem vonjem navaden smrad. In ta vonj, ki je brata Janeza opojil, potolažil in razsvetlil, je ostal v njegovi duši več mesecev.

Odtlej so prihajale iz njegovih ust, ki so se na posvečenih Zveličarjevih prsih bile napile iz studenca Božje modrosti, čuda polne in nebeške besede: preobrazale so srca tistih, ki so jih slišali, in obrodile v dušah mnogoteri sad.

Na gozdni stezi pa, kjer so počivale Kristusove blagoslovljene noge, in še daleč tam okoli, je začutil brat Janez oni vonj in videl tisti blesk vedno, kadarkoli je šel tja.

Ko se je po tistem zamaknjenju zopet zdramil in je telesna Kristusova pričujočnost izginila, je bil v duši od globoke skrivnosti božanstva tako razsvetljen, da je, neuk, čudovito reševal in razjasnjeval najzamotanejša in najtežja vprašanja o Božji Trojici in globoke skrivnosti Svetega pisma. In pogosto je pozneje v pogovorih s papežem in kardinali, s kraljem in plemenitaši, z magistri in doktorji zaradi svojih vzvišenih besed in globokih razsodkov vse iznenadil.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

49. premišljevanje

La Verna je poseben kraj, zelo drag frančiškanskemu izročilu. Frančiškove stigme še danes dajejo poseben pečat temu kraju. Pomenljivo je, da so se nanj sklicevale vse smeri znotraj reda manjših bratov. Tako je La Verno »osvojil« sv. Bonaventura, veliki učenjak s pariške univerze, generalni minister reda, kardinal in kasnejši usmerjevalec drugega lyonskega koncila. Na La Verno je šel jeseni leta 1259 pred kapitljem v Narboni iskat navdih za svoje frančiškansko življenje in tam napisal znamenito *Potovanje duše k Bogu*, ki je eno klasičnih del krščanske duhovnosti.

Tudi bratje iz bolj duhovnega toka v redu, ki so zbrali spomine v Rožicah, so vzeli La Verno za svojo. Na poseben način nam o čustveni bližini z Odrešenikom spregovori zgodba Janeza, ki je po La Verni dobil tudi ime, čeprav je bil doma na jadranski obali, več kot 200 km stran od tega apeninskega vrha (1283 m).

Janez z La Verne nas uči najprej, kako vstopiti v duhovno življenje. Čeprav so mistični darovi vedno stvar milosti in Božje svobodne razporeditve, pa se nanje moramo pripraviti z askezo, ki je primerna posamezniku in ustreza tudi času; vedno pa je izzivalna za okolico, kateri izprašuje vest in katera jo potem skuša omejevati, kakor so kanoniki nasprotovali do sebe strogemu Janezu.

Predvsem pa nas Janez uči, kako prenašati spremembe v duhovnem življenju. Sam je bil deležen bogatih duhovnih izkustev, ki pa so v nekem trenutku usahnila. S tem se ni mogel sprijazniti. Lahko bi jih razvrednotil in zanimal kot nekaj neresničnega. Lahko bi si jih skušal ponoviti in bi jih umetno izsiljeval z zunanjo pomočjo, morda celo s kakimi substancami. Lahko bi se zatekel v nostal-

gične spomine, nehal živeti v sedanosti in ostal ujet v sladko preteklost. A nič od tega! Janez je samo iskreno in goreče prosil in hrepenel, dokler ga hrepenenje ni privedlo do uslišanja prošnje.

Novo duhovno stanje je veliko bolj realno, saj se zaveda, da tudi v navidezni odsotnosti Božje tolažbe ta ni nikoli zares daleč. Tako Janez tudi nam pomaga prebroditi trenutke ali obdobja duhovne noči in krize vere, ne da bi posegli po napačnih rešitvah.

L.

Kako je brat Janez z La Verne, ko je maševal na vernih duš dan, videl veliko duš, ki so bile rešene iz vic.

Nekoč je brat Janez bral na dan po vseh svetih sveto mašo za verne duše, kakor zapoveduje Cerkev. Presveti zakrament – ki si ga duše umrlih zaradi njegove moči želijo bolj kot vse dobrote, ki jim jih moremo storiti – je daroval s tako gorečo ljubeznijo in s tako sočutnim usmiljenjem, da se je zdel, kot da koprne od sladkosti usmiljenja in bratske ljubezni.

Dvignil je tedaj pri tej maši z vso pobožnostjo Kristusovo telo, ga daroval Bogu Očetu in prosil, naj reši duše pokojnih iz muk v vicah zaradi ljubezni do svojega Sina Jezusa Kristusa, ki je v odrešenje vernih duš, od njega ustvarjenih in odkupljenih, visel na križu.

Kar naenkrat zagleda skoraj brez števila duš prihajati iz vic, kot da bi iz goreče peči letele neštene iskre. In vidi jih, kako se dvigajo v nebasa po zasluženju Kristusovega trpljenja, ki se vsak dan daruje za žive in za mrtve v presvetli hostiji, vredni češčenja od vekomaj do vekomaj.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Se nadaljuje.

*Posodobljeni prevod Alojzija Resa
pregledal in odmeve napisal br. Miran Špelič.*

50. premišljevanje

Iz Janezovega življenja nam Rožice podajajo za novembrske dneve samo kratko tolažilno in spodbudno zgodbo o veljavi daritve svete maše za verne duše v vicah. Ta pripoved je za nas spodbuda k obhajanju maše za rajne in obenem tolažba, da se bo tudi nas kdo spomnil, če bomo potrebovali te pomoči na poti v odrešenje.

Krščansko mesto Karakoš/Bahdida

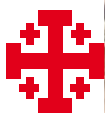
Krščansko mesto v Iraku med negotovostjo in krščanskim upanjem. Irak ne spada v Sveto deželo v klasičnem pomenu besede, vendar so tudi v Iraku pomembna starozavezna mesta. Položaj v Iraku bi moral zanimati vse kristjane.

Nedaleč od reke Tigris in od mesta Mosul, antičnih Niniv, kjer je deloval prerok Jona, leži mesto Karakoš, znano tudi pod imenoma Al-Hamdanija (arabsko) ali Bahdida (sirsko) (to ni Bagdad, ki je od oddaljen 500 km).

Kdaj je mesto nastalo, ni znano. Sirsko ime mesta Bahdida pa je deloma perzijsko in naj bi pomenilo »od Boga darovana hiša«. Tako so ga morda poimenovali v času, ko so tu vladali Perzijci (3.–7. stol.). Verjetno so bili takrat prebivalci mesta nestorijanski

kristjani, kar pomeni, da so pripadali »Cerkvi Vzhoda«, ki se je po koncilu v Efezu (431) odcepila in postala »asirska Cerkve«. V prvi polovici 7. stoletja so se pridružili sirsko-pravoslavni Cerkvi. V 11. stoletju je v Tikritu, ki je bil takrat središče sirsko-pravoslavne Cerkve v Iraku, prišlo do preganjanja kristjanov, kristjani so morali mesto zapustiti ali prestopiti v islam in mnogi so bežali proti jugu Iraka do Bahdide. Pregarjanje kristjanov v teh krajih torej ni nič novega!. Najslabše je bilo 1743, ko so jih zatirali Otomani in so domačini poiskali zavetje v Mosulu. Tamkajšnji guverner pa je za zahvalo zahteval lastništvo zemlje, ki so jo potem dobili nazaj šele leta 1954! Leta 1761 so začeli tu delovati misijonarji sirsko-katoliške Cerkve in v 19. stoletju je večina prebivalcev prestopila vanjo. Vendar do danes tu živijo kristjani obeh Cerkva in še muslimanske družine vmes.

Današnji čas

6. avgusta 2014 so borci islamske države prevzelo oblast nad mestom. 50.000 kristjanov je moralo v eni noči zapustiti mesto. Mnogi so zbežali v bližnje kurdsko avtonomno območje, drugi v tujino, zlasti v Nemčijo, kjer imajo danes predvsem v Kölnu, Dortmundu in Essnu močna krščanska občestva, ki izhajajo iz Bahdide. Islamski borci so izropali mesto, oskrunili krščanske cerkve in uničili krščanske simbole. 16. oktobra 2016 so iraške sile osvobodile mesto, borci ISIS so zbežali. Okoli 22.000 krščanskih prebivalcev se je vrnilo na domove.

Življenje v ranjenem mestu

Danes, tri leta kasneje, kaže, da se je življenje vrnilo. Zvoniki znova kažejo na krščanski izgled. Glavna poslovna ulica je živahna, ob njej je majhen bazar, številne velike nove enodružinske hiše domačinov, saj so arabske družine velike. Celo mestni park na robu mesta je urejen in služi predvsem kot kulisa za poročne slike.

Podrobnejši pogled pa pokaže rane preteklih let. Mnoge hiše so prazne, požgane, zapuščene. Vrnili se je le slaba polovica pregnancev. Na zvoniku Marijine cerkve manjka križ. Družine so razseljene, kar je zelo boleče, čeprav so

si mnogi izseljenci v Nemčiji materialno opomogli in pošiljajo pomoč v domači kraj. O časih pregnanstva neradi govorijo, saj so rane še zelo sveže, pogled rajši usmerjajo v sedanost in prihodnost.

To pa je večkrat težko. ISIS namreč ni uničevala le krščanskih hiš in cerkva, ampak tudi infrastrukturo. Tako tudi v Mosulu, kamor so prej prebivalci Bahdide hodili delat. Velik problem je brezposelnost, mladi želijo oditi, ker ne vidijo perspektive.

So pa kristjani patrioti, povsod so iraške zastave, tudi v župnijski dvorani visi poleg vatikanske. Za osvoboditev je predvsem zaslužna iraška vojska, ki še vedno varuje cerkve.

Pogosto omenjajo Sadama Huseina, ki je bil sicer diktator, vendar je manjšinam, kot so kristjani, dajal določeno zaščito. Po padcu režima je tu nastal vakuum in večinski narod je pomendral manjšine.

Jezik in liturgija

Državni jezik je seveda arabščina, ki jo obvladajo praktično vsi razen starejših žensk, pogovorni jezik pa je aramejščina, ki je ne govorijo le doma in v cerkvi, ampak tudi na cesti in na bazarju. Računa se, da približno pol milijona ljudi, ki živijo v Iraku, Iranu, Siriji in Turčiji, obvlada aramejščino, pred sto leti sta jih bila še dva milijona. Ta jezik se je od

Jezusovega časa do danes seveda precej spremenil, tako kot sta npr. iz latinščine nastali italijanščina ali francoščina. Zaradi raztresenosti v več državah obstaja tudi veliko število dialektov, skoraj bi lahko govorili o različnih jezikih, ki pa niso zapisani.

Cerkveno življenje v Bahdidi naredi močan vtis. Mnoge cerkve so še vedno zaznamovane z razdejanjem, vendar

so jih usposobil za bogoslužje. Zgradili so celo dve novi, ena od njiju je v kontejnerju, ki je služil kot cerkev v begunskem taborišču v Erbilu v Kurdistanu. V nedeljo so cerkve polne, saj pomenijo ljudem bogoslužja košček normalnosti in domovine.

Bogoslužje se obhaja po sirske obrede, ki se nekoliko razlikuje od latinskega. Duhovnik je oblečen v večerniški plašč

(pluviale). Maša se prične s pripravo darov, sledi besedno bogoslužje. Pozdrav miru je takoj po izpovedi vere, lomljenje kruha je pred očenašem. Mašna knjiga (misal) je dvojezična, sirsko-aramejska. »Sirščina« pomeni obliko aramejščine, ki se je uporabljala v prvih petih stoletjih po Kristusu in je bila najvažnejša kulturna in teološka govorica Vzhoda. Tisti, ki govorijo današnjo aramejščino, jo razumejo približno toliko, kot naši slovanski bratje starocerkveno slovanščino. Petje se razlega skozi celotno bogoslužje, melodijo zvenijo nenavadno, lahko bi si predstavljali, da so jih prepevali na dvoru kralja Nabukadnezarja ali v jeruzalemskem templju.

Duhovniki prebivajo v hiši ob glavni cerkvi, vsi so mlajši od 40 let, od tu duhovno oskrbujejo cerkve v bližnji

in daljni okolici. Duhovnih poklicev je dovolj. Iz Bahdide izhaja več kot 80 duhovnikov, ki delujejo tudi po svetu, kjer so sirske-katoliške skupnosti.

Poročilo je zelo razveseljujoče, ko poslušamo in beremo novice o beguncih. Vidimo lahko, da so se nekateri krščanski begunci udomačili v Evropi, drugi pa so se vrnil domov in prišli za delo za družino in dom. Razveseljivo je namreč prav to, da to delajo kristjani, ki izhajajo iz večinsko muslimanskih krajev. To pomeni, da so trdni v veri in hrabri pri premagovanju težav, ki so se jim zgodile.

(Za članek sem uporabil članek p. Gregorja Geigerja, ki je letos obiskal Bahdido.)

Novoletna Sveta dežela 2019

Od 26. decembra 2019
do 2. januarja 2020

Zakaj ne bi enkrat silvestrovanja in Novega leta doživeli drugače kot običajno? V božičnih počitnicah je romanje v toplo in sončno Sveto deželo pravo duhovno doživetje! Za iskance Jezusa in ostale ki se želijo srečati z Njim v Njegovi domovini

1. dan, 26. 12.: zbiranje na Viču v Ljubljani ob 12h, avtobusni prevoz na letališče Schwechat na Dunaju, zvečer polet, pristanek v Tel Avivu ob 1.00 zjutraj, vožnja v hotel v Betlehemu, prenočevanje.

2. dan, 27. 12.: OLJSKA GORA in dogodki, ki so vezani na Jezusovo trpljenje:

Getsemani, Votlina izdajstva, Dominus flevit, cerkev Očenašev, kapela Vnebohoda, Betfage ... sveta maša, večerja in nočitev.

3. dan, 28. 12.: odhod v Galilejo - Cezareja Maritima, Stella Maris, Haifa, Muhraka, Nazaret - mesto Jezusove mladosti in Marijinega Oznanjenja; sv. maša in namestitev v Nazaretu za 2 noči.

4. dan, 29. 12.: Galilejsko jezero, Bannias, Cezareja Filipova, obisk krajev ob jezeru, kjer je Jezus učil in delal čudeže - gora Blagrov, Tabga, Mensa Domini, Kana Galilejska ... sv. maša, večerja in nočitev.

5. dan, 30. 12.: Gora Tabor - kraj Jezusovega spremenjenja; proti Mrtvem morju - kraj Jezusovega krsta ob Jordanu, Jeriha, najstarejše, najtoplejše in najnižje ležeče utrjeno mesto na Svetu, Qumran (kraj najdenja mrtvomorskih rokopisov), kopanje v Mrtvem morju namestitev v Betlehemu, večerja in nočitev.

6. dan, 31. 12.: JERUZALEM - praznovanje Velike noči, Božji grob, Kalvarija, zid žalovanja. Sveta maša v cerkvi Božjega groba, molitev križevega pota na Via Dolorosa. Priprava na Silvestrovanje in zdravico Novemu letu.

7. dan, 1. 1. 2020: PRAZNOVANJE JEZUSOVEGA ROJSTVA V BETLEHEMU, votlina mleka, Ein Karem - rojstni kraj Janeza Krstnika in Magnificat - kraj srečanja Marije in Elizabete, pastirske poljane.

8. dan, 2. 1. 2020: Sveti Sion, dvorana zadnje večerje, Dormitio, sklepna sveta maša Ad coenaculum, prosto za osebne pobožnosti ali nakup spominkov. Odhod na letališče v Tel Avivu, polet proti Dunaju ob 18.35, avtobusni prevoz v Ljubljano, s prihodom ponoči proti jutru.

BIVANJE: v hotelih CASA NOVA v Betlehemu in v Nazaretu, dvo/tro posteljne sobe - TWC, polpenzion.

CENA: 1.090 € (pri zasedbi 40 mest ali več); če je romarjev manj kot 40, se cena zviša za 60 €. Doplačilo za enoposteljno sobo: 110 €. V ceno je vključeno:

- ✎ letalske vozovnice in letališke takse,
- ✎ polpenzion v Sveti deželi,
- ✎ avtobusni prevozi na celotni poti,
- ✎ vstopnine kot je navedeno v programu,
- ✎ nezgodno zavarovanje "Tujina".
- ✎ V ceno niso vračunane napitnine (30 € po osebi), ki se plačajo v Izraelu.

Prijave sprejemamo takoj ali najpozneje do 15. novembra 2019.

NAČIN PLAČILA: po prejemu vaše prijave vam pošljemo podatke za plačilo prvega dela - 470 €, ostanek plačila do 10. decembra 2019.

VODSTVO ROMANJA:
p. Peter Lavrih, ofm, CTS

Romanje v Pariz in pet francoskih svetnikov

sv. Bernardka, sv. Mala Cvetka, sv. zakonca Martin, sv. Katarina Labouré
Z VLAKOM V FRANCIJO IN NAZAJ
OD 2. DO 8. FEBRUARJA 2020

Nedelja, 2. 2. 2020: Nočni vlak Ljubljana (21.10)–Zürich (9.20), ležalniki po 4 v kupeju vključeni, za spalnik doplačilo.

Ponedeljek, 3. 2. 2020: Nadaljevanje proti Ženevi in s prestopi do Neversa – sv. maša pri sv. Bernardki, večerja in prenočevanje.

Torek, 4. 2. 2020: Zjutraj obisk samostana, kjer je sv. Bernardka Lurška dozorela za nebesa, sv. maša in odhod na postajo, nadaljevanje preko Pariza v Lisieux. Namestitev v hotelu, obisk rojstne hiše sv. Terezije, večerja, prenočevanje.

Sreda, 5. 2. 2020: Sv. maša v čudovitem svetišču, ki ga je postavila Francija v čast Mali Cvetki. Starša Martin sta tudi svetnika. Pobožnosti v svetišču in nadaljevanje z vlakom v Pariz. Namestitev za dve noči, večerja.

Četrtek, 6. 2. 2020: Zajtrk in obisk najbolj obiskane božje poti v Parizu, Rue du Bac, sv. maša, pobožnosti, nato ogledi pariških znamenitosti do večera, večerja v lastni režiji, ni vključena.

Petek, 7. 2. 2020: Zajtrk in sv. maša, dopoldne še prosto za Pariz, popoldne vlak do Züricha in tam vkrcanje na nočni vlak z ležalniki po 4 v kupeju. Nočna vožnja do Ljubljane.

Sobota, 8. 2. 2020: prihod vlaka v Ljubljano 8.15.

Ker je celotno potovanje z vlakom, je nujno hoditi tudi nekaj peš, lahko si boste pomagali s taksiji. Prtljage naj bo manj, priporočljiv je nahrbtnik. Za obisk

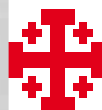

Pariza bomo uporabljali mestni promet: metro, vozovnice niso vključene v ceno. Voditelj po Parizu naš p. dr. Mari Osredkar OFM.

CENA ROMANJA: 695,00 EUR (za člane) in vključuje: 2 polpenziona, 2 x nočitev z zajtrkom, 2 noč na vlaku v ležalnikih po 4 v kupeju, vozovnico INTERRAIL, nezgodno zavarovanje tujina. PLAČILO OB PRIJAVI 300 EUR, dokončno 15 dni pred odhodom. Možnost enoposteljne sobe le v hotelih z doplačilom 160 EUR.

NE VKLJUČUJE: transportov od postaje do bivališč in cerkva, drugih stvari, ki niso navedene v programu, rizika odpovedi, ki si ga sami uredite na Društvu.

Vodstvo romanja
p. Peter

Darovi za Sveto deželo (avgust-september 2019):

7 €	Andreja Marko
10 €	Franc Kokot
20 €	Gašper Blažič, Gašper Blažič, Marija Firbas, Alojzija Munda, Zora Plavc, Matjaž Šporar
30€	Jožica Anžič, Mitja Rihtaršič
50€	Danica Sebanč, Majda Sever, Marija Šumer
60€	Nika Beravs, Vlasta Globevnik
100 €	Alojz Rudolf, Tanja Turnšek
150 €	Milka Radič
Skupaj 817 €	

Advent v Beljaku in Celovcu z vlakom

SOBOTA, 7. december 2019

V evropskih mestih je skozi celoten advent bogato adventno razpoloženje, ki se kaže v obnavljanju duhovne in kulturne tradicije. Zato se letos odpravljamo na Koroško: Beljak in Celovec.

Sobota, 7. 12. 2019: Odhod z jutranjim vlakom iz Ljubljane 7.26, Kranj 7.48, Lesce 8.13, Jesenice 8.27, Beljak s prihodom ob 9.08.

Po prihodu v Beljak peš do središča ob Dravi, obisk frančiškanske cerkve in tam sv. maša. Sredi dneva okrepčilo, lahko iz lastne popotne torbe ali na mnogih stojnicah, ki so v mestnem sre-

dišču. Ob 12.20 vlak do Celovca. Obisk stolnice. Nadaljevanje po ADVENTNEM MESTNEM DOGAJANJU. Ob 16.22 odhod vlaka proti Beljaku, prestop na vlak za Ljubljano, odhod ob 16.53 in prihod v Ljubljano ob 18.33 (vmesne postaje Jesenice, Lesce, Kranj), VOZOVNICE VELJAJO IZ LJUBLJANE IN NAZAJ.

PRISPEVEK ZA VOŽNJO Z VLAKOM 35€.

Prijave sprejemamo takoj, najpozneje pa do 29. 11. 2019.

PRIJAVE po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
 Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
 Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
komisariat@rkcs.si

Pri prijavi vedno oddajte podatke:

priimek in ime, rojstni datum, naslov,

številka osebnega dokumenta, e-naslov in telefon

Pozabljene spretnosti

Vezenje

Ko sem obiskovala prvi razred osnovne šole, smo imeli poleg drugih predmetov tudi ročna dela. Deklice smo v šolo prinesle kos belega bombažnega blaga. Učiteljica nam je nanj narisala motiv, največkrat cvetje. Začeli smo z navadnim, najbolj preprostim ravnim vbodom. V drugem in tretjem razredu smo že vezli bolj zahtevne motive. Med poletnimi počitnicami in v prostem času so se dekleta na vasi družila in skupaj ob klepetu vezla. Sedaj se ponekod starejše ženske družijo pri opravljanju ročnih del.

Majhen otrok se ročnih spretnosti nauči hitro, ker mu je to kot igra. Le redki so tako nespretni, da teh veščin ne osvojijo. V nekaterih prodajalnah je sedaj mogoče kupiti razne predmete za »naredi si sam«. Velika izbira je pri gobelinah za najmlajše in za vezenje s križnim vbodom. Pri križnem vbodu si otrok sam po predlogi prešteva, koliko vbodov mora narediti z nitjo določene barve. To otroka navaja na natančnost in vztrajnost, obe pa sta potrebni tudi pri drugem delu, predvsem pa pri učenju.

V današnjem času se zdi mladim takšno delo pogosto »brez veze«. Zanje taki izdelki nimajo pomena. Pametni telefon je njihov najboljši »prijatelj« in »učitelj«.

Silva Belja Valič OFS

Nagradna izpolnjevanke

V podanih besedah se skrivajo pogosta slovenska moška imena iz štirih črk (na primer v besedi NAIVEC se skriva ime IVAN). Poiščite jih in vpišite v mrežo spodaj. Na osenčenih poljih boste dobili rešitev, ki je povezana s skrbjo za pomoč ljudem v stiski.

Sestavil: M. Pavlič

SLIKAR				
JODLAR				
ZAMERA				
ČAJNIK				
OVITEK				
MUSAKA				
POŠAST				

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi: **VZGOJA**.

Na uredništvo ste poslali 20 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagradenci so:

1. nagrada: **Mitja Pikel**, Nušičeva 12, SI-3000 Celje.

2. nagrada: **Helena Buček**, Betajnova 21, SI-1360 Vrhnika.

3. nagrada: **Marija Čermelj**, Poklukarjeva 20, SI-1000 Ljubljana.

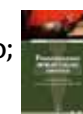
Cestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor) do 10. decembra 2019. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Kenan B. Osborne OFM: Frančiškansko intelektualno izročilo;

2. nagrada: Zadnja številka revije Magnificat;

3. nagrada: CD Hvalnice in večernice

Christian Gostečnik OFM

TRAVMA IN RELACIJSKA DRUŽINSKA TERAPIJA

Telo si vse zapomni, govori izključno samo resnico, in kadar ne zmore več sprejemati krutih in zlorabljal-
jočih čutenj, zboli. Bolezni so torej nenehna opozorila, da je treba nekaj korenito spremeniti, da je čas, da začnemo razmišljati drugače in poskrbimo zase. Poskrbeti za telo je torej bistveno, ker s tem poskrbimo za najžlahtnejši tempelj, v katerem živimo in ki nas usmerja k sebi, k drugemu, v onstranstvo in k Bogu. Zato relacijska terapija prisluškuje telesu, ker telo nikoli ne utihne. Govori nam prek bolečin, prek temeljnih afektov in senzoričnih vzgibov, ki so najmočnejša govorica telesa.

format 15 × 20,5 cm
trda vezava
obseg 392 strani
cena 20 €

Monografije FDI - 23

Christian Gostečnik OFM

razvoj možganov / nasilje v družini / psihoorganski prenos travme / posttravmatska stresna motnja / regulacija agresivnih afektov / relacijska travma

Travma in relacijska družinska terapija

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**
Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 24 29 314; e-mail: zbf@ofm.si
www.ofm.si/zbf

